

Alexandra
Penrhyn Lowe

SEVENSTER

De laatste Wachter

BOEK I

Over het boek

Eveline heeft maar één zorg deze zomer: een echt leuke jongen vinden met wie ze voor het eerst kan zoenen. Maar dan roept ze geesten op tijdens een feestje – tegen de waarschuwing van haar pleegmoeder in – en nu ziet ze plotseling dingen die andere mensen niet zien.

Doodsbang dat ze bezeten is door een kwade geest, probeert ze een manier te vinden om alles terug te draaien. Maar dan hoort ze van een waarzegster dat ze de eeuwenoude gave van de Wachters heeft – een gave die was afgeschermd, maar nu is wakker gemaakt. Een gave waardoor ze geesten en demonen kan zien. En zij zien haar ook.

Eveline heeft maar één zorg deze zomer: in leven blijven.

Over de auteur

Alexandra Penrhyn Lowe (1974) is de (anonieme) auteur achter de immens populaire boeken bij de televisieserie *Het Huis Anubis*. Van deze boeken werden in totaal maar liefst 1 miljoen exemplaren verkocht.

Na haar studie geschiedenis en journalistiek werkte ze als redacteur voor televisie en tijdschriften (waaronder *Linda*.) en schreef ze de boeken en de dialogen van de tv-serie *Het Huis Anubis*. Ze schreef bovendien mee aan de scenario's voor de beide Anubis-films, nam de dialogen van de laatste K3-film voor haar rekening én was een van de schrijvers die aan de wieg stond van de jeugdserie *Vrijland*.

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

© 2012 Alexandra Penrhyn Lowe

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

ISBN paperback 978 94 005 0102 7

ISBN e-book 978 90 449 6664 0

NUR 285

Alexandra
Penrhyn Lowe

SEVENSTER

De laatste Wachter

DEEL I

A.W. Bruna Fictie

1

Oké. Dit wordt hem dan: mijn eerste zoen.

Eveline deed haar ogen dicht toen Jelle dichterbij kwam. Ze kon zijn warme adem tegen haar gezicht voelen, het rook roze, naar kauwgomballen en haar twijfel groeide: ging ze nou echt voor het eerst zoenen met een jongen op wie ze niet verliefd was en die ook nog eens roze rook?

Op het laatste moment besloot ze van niet en schoof achteruit, waardoor Jelle zijn evenwicht verloor en plat op het witte tapijt viel. Klas 2B van het Dekkers College barstte in lachen uit en Jelle kwam met een beuteerd gezicht overeind. De knapste jongen van de klas was niet gewend aan een afwijzing. ‘Durf je niet, of zo?’ zei hij een beetje geïrriteerd.

‘Jawel hoor, maar je stinkt naar kauwgomballen,’ zei Eveline bruusk. ‘Ik wil niet zoenen met iemand die naar kauwgomballen ruikt.’ Ze trok haar benen onder zich en sloeg haar armen over elkaar.

‘Maar Eef, je hebt *dare* gezegd,’ zei haar vriendin Cleo bestraffend. ‘Dan moet je wel doen wat je opdracht is.’

Iedereen in de kring begon door elkaar te schreeuwen. Dat het tegen de regels van het spelletje in ging: Eveline had zelf *dare* gezegd – dan had ze maar *truth* moeten zeggen. En zo erg was het toch niet om met iemand te zoenen die naar kauwgomballen rook? Ze verpestte het spelletje als ze zich niet aan de regels hield.

Natuurlijk wist Eveline dat ze met iemand zou moeten zoenen toen ze *dare* zei, want ze speelden dit spelletje al de hele avond en vanaf het eerste moment hadden haar klasgenoten kleffe monden op elkaar geperst, terwijl Eveline had gehoopt dat de fles haar op miraculeuze wijze zou overslaan. Maar dat was niet gebeurd en de *dare* was met Jelle zoenen. En haar beste vriendin Cleo had dat het hardste geroepen, want die wist (als enige) dat Eveline nog nooit had gezoend. Het hele schooljaar hadden ze het er al over gehad, en nu was het zomervakantie en had Eveline nog steeds niet gezoend. Cleo vond dat het hoog tijd werd.

Eveline ook, maar toch vervloekte ze zichzelf dat ze geen *truth* had gezegd. Alleen, niemand had tot nu toe *truth* gezegd, want niemand had zin om zijn geheimen te delen met de rest van de klas. Als zij *thruth* had gezegd, dan liep ze het risico om vragen te moeten beantwoorden als: met wie heb je voor het eerst gezoend? (Met niemand, oftewel suf.) Waarom heb je nog nooit gezoend? (Omdat ik voor het eerst wil zoenen met een jongen die ik echt heel leuk vind en die mij leuk vindt, oftewel: romantisch – dus suf). Wat is je grootste wens? (Dat mijn ouders weer leven, maar dan kijkt iedereen naar me alsof ik een in de steek gelaten puppy ben. En anders moet ik zeggen dat ik een keer op een paard wil zitten en keihard in galop wil gaan, maar dat is een kinderachtige meisjeswens. Oftewel: supersuf.)

Dare dus. Met Jelle zoenen. Ze wilde helemaal niet met Jelle zoenen, al was hij dan de knapste jongen van de klas met zijn blonde krullen die altijd iets te lang waren zodat hij eruitzag als een surfer.

‘We kunnen haar ook een andere opdracht geven,’ zei Marieke snel. Zij vond het allang best dat Eveline niet met Jelle wilde zoenen want ze vond Jelle zelf veel te leuk. ‘Wie vindt dat Eefje een nieuwe *dare* moet doen?’ riep ze daarna. ‘Handen omhoog!’

De meesten staken hun handen omhoog.

‘Goed. Je krijgt een nieuwe opdracht,’ zei Marieke.

‘Maar zoenen mag niet meer hoor,’ zei Eveline snel.

‘Jij bepaalt de regels niet,’ riep Mariekes beste vriendin Liesbeth.

‘Jij ook niet,’ kaatste Eveline terug.

Marieke gebaarde dat ze beiden stil moesten zijn. ‘Jullie beslissen het geen van tweeën. Dit is mijn huis, dus ik bepaal wat je nieuwe opdracht is,’ zei ze. Ze zaten in de speelkelder van Mariekes huis, dus die was de hele avond al de baas aan het spelen. Ze dacht na, terwijl de rest van de klas haar ingespannen aankeek. Door de smalle kelderraampjes kon je in het weinige licht nog net de boomtoppen zien die hard heen en weer schudden door de zomerstorm die om het huis fliet.

Eveline slikte. Het gefluit van de wind bracht een raar gevoel met zich mee waar ze haar vinger niet helemaal op kon leggen, maar het had iets te maken met de nachtmerrie die ze die nacht had gehad, maar zich niets meer van kon herinneren. Ze keek om zich heen naar de afwachende gezichten van haar klasgenoten en kreeg het gevoel dat ze dit al eerder had meegemaakt.

Straks horen we getik tegen het raam.

Ze probeerde de vreemde gedachte die in haar hoofd was opgekomen te negeren, toen ze boven het geluid van de wind uit een zacht getik hoorde.

Het is een kraai, dacht Eveline nog voordat ze opkeek. Kippenvel schoot over haar armen toen er inderdaad een zwarte kraai achter het linkerraampje zat die met zijn snavel tegen het raam tikte. De anderen hadden het ook gezien en het was zo vreemd dat de hele groep zenuwachtig begon te lachen. ‘Wat bizar,’ fluisterde Marieke, terwijl de kraai tegen het raam bleef tikken.

Eveline had nog steeds kippenvel op haar armen staan toen ze overeind kwam en naar het raam liep. Ze snapte zelf niet zo goed waarom ze het deed; het was alsof ze in een film was terechtgekomen en de kraai haar iets wilde zeggen.

‘Ga je hem binnenlaten?’ riep haar slungelige klasgenoot Jeroen lacherig, maar Eveline antwoordde niet. Ze moest op haar tenen staan om de vogel goed te kunnen zien. Toen ze hem aankeek, hield hij op met tikken en kraste hij naar haar. Indringend, alsof hij haar iets wilde vertellen. Het was een beetje griezelig, maar Evelines nieuwsgierigheid won. Ze perste haar neus tegen het glas en staarde. De vogel staarde terug en weer had Eveline het gevoel dat ze dit al eerder had meegemaakt, dat ze deze vogel al eerder had gezien en ze reikte onwillekeurig naar het raampje, haalde de hendel over en trok het open. Meteen blies de warme zomerwind in haar gezicht alsof onzichtbare handen haar haren optilden. Stof en kleine dorre blaadjes kwamen mee naar binnen en dwarrelden neer bij haar voeten. ‘Wat doe je?’ hoorde ze iemand achter zich zeggen, maar ook nu weer gaf ze geen antwoord.

Ze stak haar hand naar de zwarte kraai uit, die er meteen op ging zitten. Zijn pootjes voelden koud en leerachtig aan en zijn nageltjes krasten over haar blote onderarm. Daarna bracht ze haar arm dicht naar haar gezicht en ze stond nu oog in oog met de zwarte vogel, hij was zo dichtbij dat ze al zijn veren kon tellen en haar eigen silhouet in zijn ogen weerspiegeld zag. Heel rustig boog de vogel zich voorover richting haar gezicht, en hoewel Eveline wist wat er zou gaan komen door haar déjà vu-gevoel, moest ze zich toch inhouden om niet achteruit te deinzen, bang als ze was dat hij haar in haar gezicht zou pikken met die glanzende snavel. Maar hij deed in plaats daarvan iets heel gek: hij wreef als een kat die een kopje geeft met zijn hoofdje over haar gezicht. Eveline deed haar ogen dicht en zijn zwarte veren kietelden zacht over haar oogleden.

Toen hipte hij weer recht en kraste tegen haar. Ze deed haar ogen open en heel even dacht ze dat ze iets gekks zag aan de vogel – het leek alsof hij paarse ogen had. Eveline boog zich dichterbij het beest om het beter te zien, maar op dat moment begon hij met zijn vleugels te klapperen en vloog de kraai met wild vleugelgefladder uit het raampje en verdween. Eveline sloot het raam, draaide zich om en zag toen dat de rest haar met grote ogen zat aan te kijken.

‘Dat was raar,’ zei Marieke.

‘Wat deed jij nou?’ Ze giechelde zenuwachtig.

Eveline voelde zich vreselijk opgelaten en haalde haar schouders op. ‘Gewoon – hij kwam op mijn arm zitten,’ zei ze zo nonchalant mogelijk.

‘Wat gek,’ zei iemand anders. ‘Eef, ben je zo’n vogelfluisteraar?’

‘Nee, tuurlijk niet,’ mompelde Eveline. Ze gleed met haar blote voeten over het tapijt. Ze wist ook niet precies wat er net was gebeurd.

‘Je bent wel een beetje een rare hoor,’ zei Marieke. Het was niet slecht bedoeld, maar Eveline voelde zich kleiner worden. Ze hoorde wel vaker van mensen dat ze een beetje raar was en dat vond ze niet leuk. Om zichzelf een houding te geven, plofte ze overdreven stoer terug op het tapijt. Gelukkig was het déjà vu-gevoel verdwenen.

‘Ik snap niet dat hij bij jou op je arm ging zitten,’ zei weer iemand anders. ‘Was hij gewond?’

Eveline schudde haar hoofd en kauwde op de punt van haar paardenstaart. Cleo probeerde haar blik te vangen, maar Eveline staaarde een beetje nukkig naar haar benen. Ze baalde van zichzelf. Eerst had ze niet met Jelle gezoend en nu was ze ineens weer een ‘rare’ omdat er een vogel op haar arm was gaan zitten...

Jeroen floot. ‘Dat was *gefreakt* man,’ zei hij meer genietend dan geschrokken. Hij was de horrorfreak van hun klas en vooral gek op films waar mensen in stukjes werden gehakt. Zijn motto was ‘hoe bloederiger hoe beter’. ‘Volgens mij spookt het hier.’

‘Gatsie,’ zei Marieke, ‘doe niet zo eng.’

‘Hé, ik weet wel een opdracht voor Eveline,’ zei Jeroen plotseling. Hij boog zijn lange lijf naar Marieke en fluisterde iets in haar oor.

Marieke knikte en schraapte vervolgens haar keel. ‘We hebben een nieuwe *dare* bedacht,’ zei ze met een serieus gezicht. ‘En deze mag je niet weigeren. Dat moet je zweren.’

De rest van de klas ging wat rechterop zitten. Nu werd het interessant.

‘Hoe kan ik dat nou zweren als ik helemaal niet weet wat de opdracht is? Straks zeg je dat ik een bank moet beroven, of naakt over straat moet dansen,’ zei Eveline zo luchtig mogelijk, maar haar stem sloeg toch een beetje over.

‘Oeh, ben je nu al zenuwachtig?’ vroeg Jeroen. ‘En je weet nog niet eens wat je moet doen!’

‘Ik beloof je dat dat het niet is. Het is niks tegen de wet, of iets met zoenen. Je hebt er alleen lef voor nodig. Heb je dat?’ Marieke duwde haar kin uitdagend omhoog.

Eveline beet op haar lip. Al haar klasgenoten keken haar aan. Ze kon er niet onderuit. Als ze nu zou weigeren, dan had ze het waarschijnlijk voor eeuwig verbruid bij de rest van de klas.

‘Ik durf best,’ zei ze uiteindelijk.

‘Zweer het!’

Eveline legde haar hand op haar hart. ‘Ik zweer het.’

Marieke klapte in haar handen. ‘Mooi!’ riep ze en ze kwam overeind. Ze trok een la open van een oud kastje en haalde een doos tevoorschijn waar ‘Scrabble’ op stond.

‘Is haar opdracht een potje scrabble spelen?’ zei Liesbeth beteuterd.

‘Nee, sukkel.’ Marieke duwde de doos in Liesbeths handen. Ze haalde de fles die ze hadden gebruikt van het dienblad af. ‘Je moet de letters hierop leggen. Van A tot Z, in een cirkel.’

Diede gniffelde zachtjes en stootte Mark aan die naast hem zat. ‘Ik weet wat ze moet doen,’ zei hij.

Ik ook, dacht Eveline, die haar hart richting haar maag voelde zinken.

Iedereen keek afwachtend naar hun gastvrouw die Mark een zak waxinelichtjes en een aansteker gaf. ‘Zo veel mogelijk neerzetten en aansteken,’ commandeerde ze.

‘Ik denk dat de opdracht is dat je de kelder moet af laten fikken omdat ze een nieuwe televisie wil,’ fluisterde Cleo in Evelines oor. Eveline wist een glimlach op haar gezicht te toveren, maar het gevoel van naderend onheil werd sterker. Ze spiedde naar Jelle die samen met Liesbeth de scrabbleletters op het dienblad legde. Waarom had ze nou geweigerd om met hem te zoenen? Hij was knap en leuk en kon goed voetballen. Prima voor een eerste zoen, toch? Dan was ze er tenminste vanaf geweest.

Toen alle kaarsjes aan waren, deed Marieke de rest van de lichten uit. De kelder leek er meteen uit te zien als een onderaardse tombe waar

geheime rituelen plaatsvonden. De waxinelichtjes flakkerden door de tocht en grillige schaduwen bewogen op de muren. Iedereen keek gespannen naar Marieke die met een ferme klap een glas op zijn kop in het midden van de cirkel zette.

‘Eveline Dijkman,’ zei ze op geheimzinnige toon. ‘Omdat je een opdracht hebt geweigerd bij *truth or dare*, krijg je een nieuwe opdracht. Je hebt gezworen dat je deze opdracht zal aanvaarden en je opdracht is...’ Marieke liet een stilte vallen. Klas 2B zat muisstil te wachten op wat er komen ging. Mark en Diede stootten elkaar al aan in enthousiaste anticipatie.

‘Je opdracht is... dat je een geest moet oproepen.’

Klonk.

Evelines hart landde als een baksteen in haar maag.

‘Is dat niet gevaarlijk?’ piepte Alma meteen. Haar ronde gezicht was plotseling net zo bleek als haar witte haren.

‘Ze heeft het gezworen,’ zei Marieke. ‘Nou?’ Ze gaf het glas een zetje en keek uitdagend naar Eveline. ‘Of ben je te laf?’

Eveline schudde woordeloos haar hoofd.

‘Eef, je hoeft het niet te doen,’ zei Cleo die zag dat ze het niet leuk vond.

‘Jawel, ze moet het wel doen. Ze heeft het gezworen,’ riep Marieke snel. ‘En anders moet ze maar weg, want dan verpest ze het feestje,’ zei ze halfgemeend.

‘Doe niet zo flauw,’ zei Cleo, maar de anderen vielen haar niet bij. Blijkbaar vond de rest van 2B het ook een soort van terecht dat Eveline weg zou moeten als ze haar tweede *dare* niet zou doen. Eveline slikte en lachte dapper, maar haar hart klopte als een bezetene. Ze wilde helemaal geen geest proberen op te roepen, vooral niet na dat rare gevoel dat ze net had gehad met die kraai. Maar ook omdat ze het eng vond én omdat haar pleegmoeder Chantal het haar altijd zo’n beetje ‘verboden’ had omdat ze vond dat Eveline ‘te gevoelig’ was. Evelines ouders waren vlak na haar tiende verjaardag door een kapotte kachel in huis gestikt en Eveline had door het ongeluk twee weken in coma gelegen, en kon zich daardoor niets meer herinneren van haar leven daarvoor. Maar sinds ze bij Chantal woonde, had ze heel vaak nachtmerries (die ze zich als ze wakker werd niet meer kon herinneren). Daarom vond Chantal het niet fijn als Eveline allerlei horrorfilms keek en wilde ze ook niet dat ze dingen deed als geesten oproepen.

‘Je hebt al genoeg nachtmerries. Die moet je niet voeden met dat soort rare spelletjes en enge films.’

‘Ja, Chantal.’

‘Beloof je het?’

‘Oké.’

Eveline negeerde haar angst. Ze wilde niet nog een keer weigeren en daarmee de oppersukkel van de klas zijn. Ze dacht niet dat Marieke haar echt zou wegsturen, maar ze had het niet voor niets gezegd: dan was ze in de ogen van heel 2B een enorme lafbek en dat wilde ze niet zijn.

Daarom schoof ze op haar knieën naar voren tot ze midden in de kring zat. ‘Oké, maar dan mogen jullie zo niet gaan piepen als er een geest aan je haren trekt,’ zei ze stoer, waarna een lach door de groep golfde. Marieke nestelde zich tussen Liesbeth en Jelle in en trok haar knieën naar haar kin. ‘Dat doen we niet,’ zei ze. ‘Ga je gang.’

‘Wat moet ik precies doen?’

‘Je vinger op het glas leggen en een geest uitnodigen,’ zei Marieke op een toon alsof ze het elke dag deed. Het kaarslicht weerkaatste tegen het omgekeerde glas. Iedereen keek ingespannen naar Eveline, die haar wijsvinger op het glas wilde leggen.

‘Niet je linker! Dat is je duivelshand. Straks roep je een kwade geest op,’ siste Marieke.

Eveline trok geschrokken haar vinger terug.

‘Kun je ook kwade geesten oproepen?’ vroeg Alma kleintjes en ze keek alsof het glas in een adder was veranderd.

‘Alma! Kijk je nooit naar enge films? Natuurlijk kan dat,’ zei Jeroen.

Eveline vroeg zich af of haar slungelige klasgenoot nog meer dingen wist over geesten oproepen die zij en Alma niet wisten. Ze legde voorzichtig haar rechterwijsvinger op het glas. Meteen sidderde er een koud stroompje door haar kuit. De hele groep leunde naar voren om niets te hoeven missen.

‘En nu?’ fluisterde Eveline.

‘Nu moet je een geest uitnodigen,’ fluisterde Marieke terug. Ze had van de gelegenheid gebruikgemaakt en Jelles arm stijf vastgepakt.

‘Geest?’

Het was doodstil in de kamer. Flakkerden de kaarsen erger of leek dat maar zo? Maar dat kwam natuurlijk door de zomerstorm.

‘Nog een keer.’ Mariekes stem was niet meer dan een ademtocht.

‘Geest? Hallo? Bent u daar?’

Iemand giechelde. Iemand zei ‘sjj!’ De kaarsjes flakkerden nog steeds. Het glas onder Evelines vinger bleef braaf staan.

‘Geest?’

‘Waaaaahaaaaow!!!!’

Eveline sprong bijna tegen het plafond van de enge gil.

‘Doe normaal!’ riep Marieke tegen Jeroen en ze gooide een kussen tegen zijn hoofd. ‘Nu allemaal jullie mond houden,’ zei ze. ‘En jij moet je beter concentreren. Doe anders je ogen dicht,’ zei ze daarna tegen Eveline. ‘En niet te hard op het glas drukken.’

‘Want geesten zijn namelijk heel slap,’ mompelde Cleo.

Liesbeth schoot in de lach, maar klemde snel haar roze geglosste lippen op elkaar toen Marieke haar streng aankeek.

Eveline deed haar ogen dicht. ‘Geest? Hallo?’

Een minuut ging voorbij en er gebeurde nog steeds niets.

‘Misschien is hij doof,’ giechelde Liesbeth.

‘Volgens mij lukt het niet,’ zei Eveline die haar ogen weer opendeed. Ze hoopte dat Marieke er nu genoeg van zou hebben en dat ze weer verder zouden gaan met *truth or dare*.

Maar Marieke gaf niet zo snel op: ‘Misschien moeten we een bepaalde geest oproepen. Iemand die net is overleden, want die geesten zijn vaak nog niet “over”,’ zei ze bijdehand.

‘Over?’ zei Cleo.

‘Ja, dat ze naar het licht overgaan. Dat heb je toch wel eens gezien op tv?’ Marieke keek de groep rond. ‘Kennen jullie iemand die net dood is?’

‘Mijn oma is een maand geleden overleden,’ zei Mark, ‘maar die wil je echt niet oproepen. Ze zat altijd chagrijnig in een stoel sigaretten te roken en mijn moeder te commanderen,’ zei hij laconiek. Hij leek niet erg verdrietig om de dood van zijn oma.

‘Die valt dan af,’ besliste Marieke. ‘Iemand anders?’

‘Mijn zusje Sterre is een halfjaar geleden overleden,’ zei Alma. ‘Maar ze was nog maar heel klein.’

Iedereen zweeg. Om een chagrijnige dode oma kon iedereen nog wel lachen, maar het kleine zusje van Alma? Dat was wel heel zielig. Alma trok met haar mond en lachte toen dapper. ‘Laten we Sterre maar niet doen,’ zei ze en ze wees naar de letters. ‘Ze was pas drie, dus ze kon nog niet lezen.’

‘Mijn oom is laatst overleden,’ zei Jelle. ‘Hij was vrachtwagenchauffeur en is ergens bij een tankstation dood neergevallen door een hartinfarct. Mijn moeder zei dat hij te veel saucijzenbroodjes had gegeten. En hij rookte ook, maar hij was niet chagrijnig,’ vertelde Jelle. ‘Ik kon altijd wel met hem lachen. En hij gaf me altijd van die duffe cadeaus. Een asbak uit Oostenrijk – als je hem op zijn kop hield, hoorde je een koe loeien.’

‘Laten we zijn geest proberen op te roepen,’ zei Marieke snel. ‘Vind je dat goed?’

Jelle knikte. ‘Hij heette Harry,’ zei hij. ‘Harry Lammers.’

‘Oké,’ zei Eveline. ‘Harry Lammers.’ Ze legde haar vinger weer op het glas en deed haar ogen dicht. ‘Harry?’ zei ze luid. ‘Harry Lammers? Ben je daar?’

Om haar heen was het zo stil dat ze dacht dat iedereen plotseling verdwenen was. Zelfs de wind was gaan liggen en ze weerstond de neiging om haar ogen te openen. ‘Harry Lammers?’ zei ze weer. ‘Ben je daar?’

Het glas trilde even. Het was niet meer dan een rimpel in een vijver, maar Eveline voelde meteen weer een ijskoud stroompje door haar kuiten trekken.

‘Harry?’

Nog een trilling en toen begon het glas heel langzaam te bewegen. ‘Zag je dat?’ hoorde ze iemand in de groep zeggen.

‘Hij gaat naar de J,’ siste Marieke.

Eveline opende haar ogen en zag toen ook hoe het glas het scrabble-blokje met de letter J erop aantikte en toen koers zette naar de A.

‘Hij zegt “ja”!’ gilte Marieke enthousiast en ze kneep hard in Jelles arm. ‘Het is je oom!’

Jelle keek achterdochtig naar Eveline. ‘Dit doe jij toch?’ zei hij.

Eveline schudde haar hoofd. ‘Echt niet. Ik zweer het.’ Het glas stond stil bij de A en ze wilde het liefste zo snel mogelijk haar vinger van het glas trekken. ‘Ben ik nu klaar?’

‘Wacht. Vraag nog iets. Dan weten we zeker of hij het echt is,’ riep Marieke. ‘Jelle? Vraag hem iets.’ Ze rukte hard aan Jelles arm alsof ze probeerde die eraf te breken.

‘Eh... oom Harry?’ stamelde Jelle. ‘Hoe heette uw vrachtwagen?’

Nu twijfelde het glas niet meer, maar koerste meteen af op de letter B en daarna naar de E. Het ging zo snel dat Eveline moeite had haar vinger op het glas te houden.

‘Betsy,’ stamelde Jelle, die opeens bleek om zijn neus zag. ‘Dat klopt.’
‘Gatver,’ zei iemand. ‘Kap ermee!’

‘Nee, ga door! Vraag hem nog iets,’ zei iemand anders. ‘Vraag hem of er televisie in de hemel is.’

‘Of saucijzenbroodjes,’ grapte weer iemand anders.

‘Hé! Dit is mijn oom en hij kan je horen,’ riep Jelle quasi-beledigd. ‘Oom Harry? Sorry, is alles goed met je?’ vroeg hij in het luchtledige.

‘Jelle, doe eens normaal, man. Het is allemaal nep,’ zei Mark stoer.

‘Maar Eef kan toch niet weten van Betsy?’ kaatste Jelle terug.

Eveline had nog steeds haar vinger op het glas, maar er gebeurde niks meer.

‘Oom Harry is vast in slaap gevallen,’ gaapte Marieke. ‘Ik vind het saai. Zullen we weer verdergaan met het andere spelletje?’ Ze had nog steeds Jelles arm vast en leunde met haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Stop maar.’

‘Nee, niet stoppen,’ zei Jeroen. ‘Dit is te gek. Het werkt!’ Hij gaf Eveline een zetje. ‘Je bent net als die *chick* in die serie die contact kan maken met dode mensen en dan een moord op kan lossen.’

Eveline wist niet over welke serie hij het had, maar knikte maar een beetje.

‘Ja! Laten we een moord oplossen,’ riep iemand.

‘Ik weet wat,’ zei Marieke. Blijkbaar vond ze het niet meer zo saai. Ze sprong overeind en rukte de deur open. ‘Ik ben zo terug,’ zei ze. De kaarsen flakkerden in de plotselinge tocht van de open deur en de magie van het moment was helemaal verdwenen. Eveline had het glas losgelaten en graaide een handje chips uit een plastic bak. Twee tellen later lag de avondkrant voor haar neus. SEBASTIAAN VAN HELDEN (10) VANNACHT UIT ZIJN BED VERDWENEN stond er in vette zwarte letters op de voorpagina. Daarnaast een foto van een breeduit lachend jochie met donker steil haar. Marieke tikte met een scherp vingertje op de foto. ‘Dit moeten we oplossen,’ zei ze. ‘Hier: *De tienjarige Sebastiaan is vannacht verdwenen uit zijn bed. De ouders van het jongetje verklaarden dat hij om acht uur naar zijn kamer was gegaan. Zijn moeder was om tien uur nog bij hem gaan kijken en toen lag hij volgens haar zeggen rustig te slapen. De volgende ochtend was zijn bed leeg. Er zijn geen sporen van braak. De politie sluit niet uit dat Sebastiaan is weggelopen, al zeggen zijn ouders dat daar geen aanleiding voor was. Wie meer weet over Sebastiaan of iets verdachts heeft gezien in de Welmedestraat te Anker-*

dam, kan bellen met het onderstaande nummer... Zie, dat moeten we doen, contact maken met Sebastiaan en vragen waar hij is. Daar krijg je een vette beloning voor,' zei Marieke triomfantelijk.

'Maarre... moet hij dan niet dood zijn?' zei Cleo. 'Het werkt toch alleen bij geesten?'

'Misschien is hij wel dood,' zei Marieke sensatiebelust.

'Gatver,' zei Alma. 'Dat vind ik akelig.'

Liesbeth knikte instemmend. 'Ik ook. Dat moeten we niet doen.'

'Je weet het toch niet? Het kan toch?'

'Probeer het dan maar,' zei Cleo die eruitzag alsof ze het allemaal een goede grap vond. Eveline wist niet of zij er nou zo blij mee was. Het rare rotgevoel van daarnet was weer terug. Hij kwam haar zo bekend voor... Maar dat kon helemaal niet, want ze kwam nooit in Ankerdam. Het zat haar niet lekker, er krabbelde iets met een klein nageltje aan de achterkant van haar hersenen en ze had weer het gevoel dat het iets te maken had met de nachtmerrie van de nacht ervoor.

'Hoe pakken we dit aan dan?' vroeg Marieke aan Jeroen die blijkbaar tot geestenexpert van de avond was gebombardeerd.

'Ik denk dat Eveline haar hand op de foto moet houden en haar andere hand op het glas. En de rest hetzelfde,' zei Jeroen.

Klinkt als een goed plan,' zei Marieke.

Fijn dat je het een goed plan vindt, ik vind het helemaal geen goed plan.

Aan de gezichten van de rest te zien vond verder iedereen het een geweldig plan. Eveline twijfelde of ze moest zeggen dat ze allang aan haar tegenprestatie had voldaan, maar ze wilde nu geen spelbreker zijn. Ze legde haar vinger weer op het glas en legde haar andere hand op het papieren gezicht van de tienjarige Sebastiaan van Helden.

'Ogen dicht,' besliste Marieke.

Eveline deed braaf haar ogen dicht. Ze voelde niets bijzonders aan het glas. Haar andere hand op de foto leek iets warmer te worden, maar dat was waarschijnlijk haar verbeelding.

'Sebastiaan?'

'Jaaahaaaa,' zei iemand vlak bij haar met een dun geestestemmetje. Daarna klonk het 'Auw,' in Jeroens gewone stem en een 'Ssssst'. Dat was Marieke natuurlijk.

'Sebastiaan?' probeerde Eveline opnieuw.

'Hee, Eef. Je moet ook zijn achternaam zeggen.' Dat was Mark. 'Misschien zijn er meer Sebastiaans.'

Eveline spiekte door haar oogharen. O ja. Sebastiaan heette Van Helden van zijn achternaam.

‘Sebastiaan van Helden? Ben je daar?’

Een gezicht – een zwart masker met enge ogen erachter – een holle stem: ‘Ik ga hem oproepen en er is niets wat je ertegen kan doen’ – gelach – gehuil van een kind – ik kan niet ademen – geen lucht – geen lucht –

Plotseling hoorde ze het krassen van een kraai en toen was het voorbij. Er kwam weer lucht in haar longen, ze deed haar ogen open en in een reflex trok ze haar hand van de foto.

‘Zag je iets?’

Het duurde even voordat Eveline doorhad dat het Cleo was die dit vroeg.

‘Nee, niks,’ zei ze snel.

Iedereen staarde naar haar. ‘Zag je echt iets?’ drong Marieke aan. ‘Heb je contact gemaakt? Je trok heel erg met je gezicht. Zo.’ Marieke trok haar wenkbrauwen naar elkaar waardoor er een diepe rimpel boven haar ogen kwam. ‘Net alsof je pijn had.’

Eveline lachte kort. ‘Natuurlijk niet. Ik heb hier geen zin meer in,’ zei ze nukkig, en ze wilde haar vinger van het glas halen.

Mijn vinger gaat niet los.

De ijskoude stroom die ze net ook al in haar kuiten had gevoeld, gleeed nu naar haar vinger. ‘Het lukt niet,’ zei ze. ‘Ik krijg mijn vinger niet los.’ Ze trok nóg harder, maar haar vinger bleef liggen waar hij lag. Ze trok nog harder. Het was zo absurd, dat ze begon te giechelen. ‘Ik krijg mijn vinger echt niet los.’

‘Eveline, je vinger,’ zei Marieke en haar stem klonk schel. ‘Je hebt je linkerhand gebruikt!’

Eveline had zonder erbij na te denken haar linkervinger op het glas gelegd bij het oproepen van Sebastiaan. En dat glas zette zich nu, met Evelines vinger eraan geplakt, in beweging en koerste richting de letter D. Daarna naar de E, toen naar de W en er was niets wat Eveline eraan kon doen. Alma gilde. Dat was het startsein voor collectieve paniek, want iedereen schoof achteruit, krabbelde ruggelings terug op het tapijt, zo ver mogelijk van het glas vandaan.

‘Is dit oom Harry?’ vroeg Jelle. ‘Of Sebastiaan?’

De kaarsen vlamden hoog op en en een lauwe wind trok langs hun wangen.

‘Ik denk het niet,’ piepte Marieke.

‘Haal je vinger van het glas! We moeten het kapotgooien!’ riep Je-roen.

A... C... H... T... E... R.

‘Ik zeg toch – ik krijg mijn vinger niet los!’ riep Eveline.

Cleo begon aan Evelines arm te trekken, zonder resultaat. ‘Meehel-pen!’ riep ze tegen de jongens. Diede en Mark, de twee grootste jon-gens van de klas, sprongen op en trokken mee. Eveline had het gevoel dat haar arm uit de kom werd getrokken en een golf van misselijkheid spoelde door haar heen. ‘Trek aan het glas,’ steunde ze.

Cleo legde haar handen om het glas heen, maar het glas bleef dom-weg bewegen, en sleepte Cleo gewoon achter zich aan. I... S... W... A...

‘Wat is dit?’ gilde Alma hysterisch. Ze stond op en rende naar de kel-derdeur. ‘Hij zit op slot!’ riep ze en ze begon aan de klink te trekken. ‘Ik wil eruit!’

Eveline werd steeds misselijker en de bange gezichten van haar klas-genoten vervaagden, alsof ze zelf in het glas zat en steeds harder rond-draaide. Alleen de letters waren scherp.

K. Nog een keer de K. Een E... Een R. Daarna leek het glas te stoppen, maar het was alleen maar een pauze. Sneller dan het licht koerste het naar de K, toen naar de O, en verder, verder, verder, terwijl Eveline er-achteraan gesleurd werd als een willoze pop. Uiteindelijk tikte het glas de ‘S’ aan en kwam haar vinger plotseling los. Eveline donderde achter-uit, boven op de twee jongens die nog steeds aan haar arm trokken. Haar elleboog kwam hard tussen Diedes ribben terecht. Ze worstelde om overeind te komen uit de hoop maaiende armen en benen.

‘Het is voorbij!’ riep Marieke opgelucht. Maar op hetzelfde moment doofde een plotselinge windvlaag als een lauwe adem alle waxinelicht-jes. Het was aardedonker in de kelder en Eveline voelde hoe de angst haar keel dichtkneep. Ze had het gevoel levend begraven te zijn en kon zich niet meer bewegen. Iemand greep haar arm. ‘Eef, ben jij dat?’ klonk Cleo’s stem kalm in haar oor. Eveline liet zich overeind trekken door Cleo.

‘Ik kan het licht niet vinden,’ klonk Marks stem ergens links van haar. Zijn stem klonk rustig, alsof hij helemaal niet bang was.

‘Marieke, waar zit het licht?’ riep Cleo. Ook haar stem klonk heel relaxed. Ze trok Eveline mee, maar meteen botste iemand hard tegen hen op. ‘Doe even rustig!’ riep Cleo. ‘Blijf allemaal even staan, oké? Marieke? Waar zit het licht?’

‘Naast de deur!’ klonk Marieke, een stuk minder rustig dan Cleo en Mark.

‘Waar is de deur?’ mompelde Cleo. ‘Ik zie niks. Alma?’

Maar Alma was te veel in paniek om Cleo te horen. ‘Help!’ was het enige wat ze riep. ‘Doe open!’ Cleo liet Evelines hand los. ‘Blijf hier staan,’ zei ze. ‘Ik ga het licht aandoen.’

Eveline bleef stilstaan en kneep haar ogen stijf dicht. Ze was veel bangere dan ze aan zichzelf wilde toegeven.

‘Zit het licht links of rechts?’ klonk Cleo’s stem een paar seconden later.

‘Het licht zit rechts! Schiet op!’ Marieke klonk alsof ze elk moment kon gaan huilen.

‘Marieke?’ klonk er gedempt door de deur heen. ‘Wat hoor ik toch allemaal? Gaat het wel goed?’ Het was Mariekes moeder. ‘Doe de deur eens open?’

Het licht sprong aan en Eveline deed haar ogen open. Het eerste wat ze zag, was Cleo die Alma bij de deur wegtrok en de sleutel omdraaide. Ze deed de deur open en grijnsde onschuldig naar Mariekes moeder. ‘We deden gewoon een spelletje,’ smoesda ze snel. ‘In het donker. Maar toen konden we het licht niet meer vinden en dat vond Alma een beetje eng.’ Zonder dat Mariekes moeder het zag, gebaarde ze met haar hand achter haar rug naar de vloer. Eveline begreep wat Cleo bedoelde: ze moesten het dienblad weghalen voordat Mariekes moeder het zag. Ze bedacht zich geen moment en duwde het dienblad met haar voet onder de bank. Mariekes moeder stapte langs Cleo en keek wantrouwend rond. ‘Wat voor spelletje zijn jullie aan het doen?’ vroeg ze aan haar dochter. Marieke was nog steeds niet helemaal over de schrik heen en begon te stamelen. ‘Een... een soort... verstoppertje in het donker.’

Mariekes moeders gezicht stond op een ik-geloof-er-niks-van-stand. Ze liep verder de kelder in, als een detective op zoek naar bewijs. Alma zat in een stoel met Liesbeth naast haar en snikte een beetje.

‘Ze is geschrokken,’ zei Liesbeth. ‘Alma is bang in het donker.’ Alma’s witblonde hoofd ging instemmend op en neer, maar ze keek Mariekes moeder niet aan.

‘Mam, laat nou maar!’ zei Marieke geïrriteerd. ‘Ze is alleen maar een beetje geschrokken. En je had beloofd dat je hier niet zou komen.’

‘Nee, maar als iemand op de deur begint te bonken, dan kom ik natuurlijk wel even kijken,’ sputterde haar moeder tegen. Ze draaide aan

de gouden hanger om haar nek. ‘Je hebt geluk dat je vader dienst heeft, dame, want anders was het feestje over.’

‘Maar hij heeft altijd dienst,’ sneerde Marieke. ‘Dus mogen we?’

Mariekes moeder keek schuldig. ‘Ik ga al,’ zei ze snel. ‘Maar geen spelletjes meer in het donker. Straks lopen jullie ergens tegenaan of valt er iemand.’

Ze knikten allemaal tegelijkertijd. Marieke keek alsof ze haar moeder de deur uit wilde duwen, maar voordat ze ging, gaf Mariekes moeder haar dochter een snelle kus op haar haren. Nu ze zo dicht bij elkaar stonden, zag Eveline pas hoeveel Marieke op haar moeder leek en Eveline miste haar eigen moeder hierdoor even heel erg.

Marieke vond het natuurlijk alleen maar gênant en duwde haar moeder weg. ‘Maham!’

‘Ik ben al weg,’ zei haar moeder en ze liep terug naar de deur. ‘Jullie hebben nog een uurtje,’ zei ze in de deuropening voordat ze de deur achter zich dichtdeed.

Ze stonden stilletjes in de kelder naar elkaar te kijken. Alma veegde langs haar neus. ‘Ik wil naar huis,’ zei ze.

‘We moeten het glas kapotgooien,’ besliste Marieke. ‘Dan kunnen de geesten niks meer.’

‘Doe jij dat maar lekker,’ bromde Mark. Hij stond met zijn armen over elkaar alsof hij er niks meer mee te maken wilde hebben.

Zonder een woord griste Cleo het glas onder de bank vandaan en gooide het hard tegen de muur. De glassplinters sprongen alle kanten op. Alma gaf een gil van schrik en ook Eveline voelde haar hart een sprong maken.

‘Wat doe je?’ brieste Marieke.

‘Het moest toch kapot? Dat zei je zelf,’ zei Cleo laconiek. ‘Nu is het kapot.’

Mariekes mond viel open. Ze keek met een ongelovige blik naar de glasscherven op het tapijt.

‘Een keer met de stofzuiger eroverheen en je ziet er niks meer van,’ zei Cleo. ‘Komen jullie zitten?’ Ze plofte op de kussens op het tapijt alsof er niks was gebeurd. De rest volgde haar, sommigen, zoals Alma, met de nodige tegenzin. ‘We laten het licht nu wel aan, hè?’ zei die.

Marieke knikte. Ze was stiller dan net. Jelle ging naast haar zitten en sloeg een arm om haar heen.

‘Ik ben nu wel klaar, toch?’ vroeg Eveline aan Marieke.

Marieke knikte. ‘Dit doen we echt niet nog een keer... hoe eng was dit?’

‘Dat was echt te *spooky*,’ zei Liesbeth die aan de andere kant van Jelle ging zitten. In de paniek had ze over haar lippen geveegd, waardoor er een plakkerige roze lipglossveeg op haar wang zat, maar ze merkte het niet.

‘Maar ook wel te gek,’ riep Jeroen. ‘Volgens mij heb je echt een geest opgeroepen, Eef.’

‘Ja – we hebben contact gehad met een echte geest,’ zei Marieke dramatisch.

‘Was dat oom Harry?’ vroeg Liesbeth. ‘Of Sebastiaan?’

‘Volgens mij was die laatste een andere geest,’ zei Marieke wijs.

‘Wat een onzin,’ zei Mark die ook weer was gaan zitten. ‘Dit was niet echt hoor. Geesten bestaan niet.’

‘Maar Eveline kreeg haar vinger niet los,’ bracht Liesbeth ertegenin.

‘Misschien zat er superlijm op haar vinger?’ zei Mark op zo’n droge toon dat Cleo in de lach schoot.

‘En de kaarsen dan?’ riep iemand anders. ‘Hoe kan het dat die uitgingen?’

‘Door de wind natuurlijk,’ zei Mark stoer. ‘Voor de rest is het onzin.’

‘Ik dacht dat jij hier ook in geloofde,’ zei Jelle. ‘Jij wist er toch allemaal dingen over?’

‘Alleen maar wat ik in films heb gezien,’ zei Mark. ‘En dat is allemaal onzin,’ zei hij nog een keer. Mark was een jaar ouder dan de rest en een kop groter. Als hij het zo zei, klonk het geruststellend.

‘Maar we zagen toch allemaal dat glas bewegen voordat het licht uitging?’ zei Alma met een stem die een octaaf hoger was en van de zenuwen begon ze te giechelen. Dat werkte zo aanstekelijk dat binnen een seconde heel 2B de slappe lach had.

‘Jij gelooft er misschien niet in,’ zei Jeroen tegen Mark, ‘Maar volgens mij hebben we echt een geest opgeroepen,’ bleef hij volhouden. ‘Want het glas zei iets raars – alleen kon ik niet goed volgen wat het was.’ Hij keek vragend de kring rond. ‘Er stond “de” en daarna een W en een A, en toen ging het te snel om nog te volgen.’

‘Ik weet wat er stond,’ zei Bianca zachtjes. Haar wangen kleurden toen iedereen naar haar keek en om zichzelf een houding te geven, duwde ze haar bril wat hoger op haar neus.

Het verbaasde Eveline niks dat Bianca dat wist, want ze was de slimste van de klas. Maar dat merkte je alleen als ze proefwerken terugkre-

gen en Bianca weer het hoogste cijfer had, want meestal was ze zo stil dat je bijna vergat dat ze bestond.

‘Wat stond er dan?’ vroeg Jeroen nieuwsgierig.

‘Ik weet niet of ik het helemaal goed gezien heb, maar volgens mij zeiden de letters “de wachter is wakker” en daarna: “kom naar huis”.’

‘De wachter is wakker – kom naar huis?’ herhaalde Marieke. ‘Wat betekent dat?’

Bianca haalde haar schouders op. ‘Weet ik niet.’

‘Wat is een wachter?’

‘Iemand die wacht?’ opperde Jeroen.

‘Ja, op de bus. Lekker slim,’ schamperde Cleo. ‘Is dat iets van je oom?’ vroeg ze aan Jelle, maar die schudde zijn hoofd. ‘Niet dat ik weet in elk geval,’ zei hij.

‘De wachter is wakker,’ mijmerde Bianca. Haar wangen waren al minder rood. Blijkbaar was ze niet zo verlegen als ze iets had om over na te denken. ‘Een wachter is iemand die op wacht staat, toch? Een soort soldaat.’

Er ontstond een hele discussie over of deze ‘Wachter’ inderdaad een soldaat zou zijn en of het een geest was die bijvoorbeeld was gestorven in het huis. Maar Marieke wist niets van de geschiedenis van het huis, niet eens wanneer het gebouwd was, dus laat staan of er ooit een soldaat in was omgekomen.

‘Misschien is hij hier wel neergeschoten. Of opgehangen, of in stukken gehakt en opgegeten,’ zei Jeroen verlekkerd. ‘Dan is het een kwade geest die ons voor de rest van ons leven achtervolgt,’ riep hij treiterend tegen de rest. Hij scheen het een grote spannende grap te vinden, maar Alma werd alweer groen om haar neus.

‘Niet ons, maar Eveline,’ zei Marieke duister. ‘Zij heeft de geest opgeroepen. En zij heeft haar linkerwijsvinger gebruikt. Dus zij heeft een kwade geest opgeroepen, een kwade Wachter.’

‘Hé!’ riep Eveline. ‘Het is jouw huis! Als ik iets heb opgeroepen, dan blijft het lekker hier,’ zei ze, veel stoerder dan ze zich voelde.

Mark hief zijn armen. ‘Hou toch op,’ zei hij. ‘Geesten bestaan niet. Eveline heeft het glas met haar eigen vinger gestuurd. Dat kan echt wel.’

‘Maar waarom heeft ze dan “de Wachter is wakker – kom naar huis” geschreven?’ zei Marieke. Ze keek Eveline sceptisch aan. ‘Wat heb jij met een “Wachter”?’

‘Dat is haar nieuwe vriendje, nou goed,’ kapte Cleo Marieke af.

‘Eveline is verliefd op een geest!’ gilde Jeroen meteen. ‘Een kwade geest!’

‘Hou op,’ beet Cleo hem toe. ‘Of het nou een geest was of niet, we hebben het glas toch kapotgegooid? Dus is er niks aan de hand.’ Ze sprong overeind. ‘Ik zet de muziek aan,’ zei ze. ‘Ik heb een houten kont van al dat zitten.’ Ze deed eerst de discolampen aan en liep daarna naar de versterker. Tien seconden later was de kelder veranderd in een disco en trok Cleo Eveline overeind. ‘Kom op!’ gilde ze boven de muziek uit tegen de anderen en ze maakte gekke danspasjes gecombineerd met een paar karatemoves. Toen haar klasgenoten niet snel genoeg overeind kwamen naar haar zin, begon ze mensen omhoog te trekken: Marieke, die liever naast Jelle bleef zitten, de verlegen Bianca, Mark die altijd aan de kant bleef staan... Ze danste als een gekke marionet tussen de groepjes door. ‘Kom op!’ riep ze weer. ‘Dansen! Het is het einde van het schooljaar! We hebben vakantie! Het is mooi weer! We kunnen morgen de hele dag bij de Paddenpoel hangen!’ Het werkte zo aanstekelijk dat na een paar minuten iedereen zo gek mogelijk stond te dansen op de muziek. Alle gedachten over het glaasje draaien en de rare boodschap vervaagden.

‘We hebben vakantie!’ gilde Cleo euforisch, en ze pakte Evelines handen en sprong met haar op en neer.

Dat was ook zo, dacht Eveline. Ze hadden vakantie. Na de vakantie zouden ze 3B zijn, maar eerst hadden ze zes lange weken vrij, en nog beter: ze had twee van die zes weken het hele huis voor zichzelf, want Chantal zou overmorgen met haar beste vriendin en bingomaatje Maddy op vakantie gaan, op een cruise richting de Canarische Eilanden. En Cleo zou die twee weken bij haar blijven slapen. Als het mooi weer bleef, betekende dat twee weken eten wat ze wilden, de hele dag aan de Paddenpoel hangen, nog bruiner worden dan ze al was en misschien wel met een leuke jongen zoenen die hopelijk miraculeus zou verschijnen.

Terwijl ze stonden te hopsen in de lichtjes van de discobol en het angstgevoel van het glaasje draaien zo langzamerhand wel was verdwenen, zag Eveline vanuit haar ooghoek de avondkrant op de bank liggen. De foto van de verdwenen Sebastiaan van Helden op de voorpagina bracht meteen de herinnering terug aan het vreemde visioen dat ze had gehad toen ze de foto had aangeraakt. Ze maakte ze zich los van het rondspringende groepje, schonk een glas cola in en zakte op de

bank. Ze spiedde naar de krant en twijfelde of ze de foto nog een keer zou aanraken. Uiteindelijk legde ze haar hand zo nonchalant mogelijk op het papieren gezicht van Sebastiaan, maar er gebeurde niks. Opgelucht legde ze de krant neer en zakte achterover in de kussens van de bank.

Tegenover haar ging de kelderdeur open en kwam een klein meisje met onhandige pasjes de treden af. Ze keek zoekend in het rond, alsof ze iets kwijt was. In haar groene pyjama liep ze naar de bank en bukte zich om eronder te kijken.

Eveline was verbaasd. Ze wist niet dat Marieke een klein zusje had. Zou haar moeder wel weten dat ze hier was? Het was al hartstikke laat.

‘Wat is er?’ vroeg ze. Ze zag nu dat er allemaal verschillende dieren op haar pyjama stonden. ‘Kun je niet slapen?’

Het kleine meisje schudde haar hoofd. ‘Knuffel,’ zei ze verdrietig.

‘Ben je je knuffel kwijt?’ Ze keek zoekend om zich heen. ‘Heb je hem hier ergens laten liggen? Zal ik je knuffel voor je zoeken?’

Het meisje knikte heftig met haar hoofd.

‘Ga je daarna dan lekker slapen?’

Het meisje knikte weer en strekte haar handjes naar Eveline uit. Eveline pakte haar handjes even vast, die koud aanvoelden. Ze zocht in de hopsende groep naar Marieke, maar zag haar nergens.

Lekker, dacht Eveline, die staat natuurlijk ergens met Jelle te zoenen. En ik kan voor haar kleine zusje zorgen.

Ze liet haar handjes los. ‘Ik zal zoeken, oké? Blijf jij hier?’ Ze liep naar een van de kasten en trok lukraak wat lades open. Uiteindelijk vond ze in een verkleedkist een nogal muf ruikende gele eend. Zijn hals was kaal van de vele keren dat iemand hem zo gedragen had en zijn ene poot was een beetje gerafeld, maar hij was wel lekker zacht. Eveline deed de kist dicht en liep naar de bank, maar die was leeg. Ze keek rond, maar zag het meisje nergens meer.

‘Eef?’ Een paar handen draaiden haar om en ze keek recht in het vragende gezicht van Cleo. ‘Wat doe je?’

‘Een knuffel geven aan...’

‘Aan wie?’ Cleo keek haar aan alsof ze knotsgek was geworden.

‘Aan het zusje van Marieke. Die was hier net.’ Ze wees naar de deur die op een kier stond.

‘Heeft Marieke een zusje?’ Cleo trok aan haar arm. ‘Gaat het wel? Je doet een beetje raar.’ Ze trok de groezelige knuffel uit Evelines handen

en gooide die met een nonchalant gebaar op de bank. ‘Kom je weer mee dansen?’

‘Ik kom zo wel,’ zei Eveline en ze zakte op de bank naast de afgekauwde eend en de Sebastiaan-krant. Haar blik gleed weer naar de foto.

Cleo ging naast haar zitten. ‘Maak je je zorgen over wat er net is gebeurd?’

Eveline zweeg. Haar vriendinnetje pakte haar bij haar arm. ‘Was er wel iets?’ vroeg ze en ze gebaarde naar de krant.

‘Nee,’ zei Eveline snel. ‘Wat zou er moeten zijn? Ik voel me gewoon niet zo lekker... Ik denk dat ik naar huis ga.’

‘Dan ga ik mee,’ zei Cleo beslist.

‘Dat hoeft niet joh, blijf maar hier,’ zei Eveline. Ze griste haar jasje uit de stapel jassen in de hoek.

Cleo deed hetzelfde. ‘Ik ga mee. Punt.’

Eveline wist dat het geen zin had om met Cleo in discussie te gaan, want ze was net zo koppig als de Egyptische vrouw naar wie ze was vernoemd.

‘Dag allemaal!’ riep Cleo en ze zwaaiden voor de vorm naar de rest van de klas die nog steeds in groepjes bij elkaar klitte en danste. Ze liepen met z’n tweeën de kelder uit. De deur naar de woonkamer stond op een kier, er klonk het gedempte geluid van een televisie. Cleo duwde de deur wat verder open. Mariekes moeder zat op de bank. Ze keek op toen de twee meiden binnenkwamen. ‘Gaan jullie al?’ vroeg ze.

‘Eef voelt zich niet zo lekker,’ legde Cleo uit.

Eveline had zin om haar vriendin een schop te verkopen. Wat ging Mariekes moeder dat nou aan?

‘Wat is er dan?’ vroeg die. ‘Moet je iets hebben? Ik kan je nu niet naar huis brengen, maar mijn man komt zo thuis...’

‘Nee hoor, dat hoeft niet,’ zei Eveline snel. ‘Ik vind het wel fijn om een stukje te fietsen.’

‘Gaan jullie wel samen?’

Cleo knikte. ‘Ik slaap bij Eef.’

Dat was niet waar – tenminste, ze hadden dat niet afgesproken. Eveline verbaasde zich weer over hoe goed haar vriendinnetje kon liegen. Ze trok Cleo aan haar mouw ten teken dat ze wilde gaan. ‘Dag mevrouw,’ zei ze. ‘Bedankt voor het gezellige feestje.’

‘Dag dames, doe voorzichtig hè?’ zei Mariekes moeder.

Eveline liep voor Cleo uit de gang door en trok de voordeur open. De wind was gaan liggen en de avondlucht was fris en een beetje vochtig. ‘Waar stonden onze fietsen ook alweer?’

Cleo bleef op het tuinpad staan en keek haar onderzoekend aan. ‘Weet je zeker dat het goed met je gaat?’ vroeg ze.

‘Wat heb jij? Ga je dat de hele tijd aan me vragen?’

‘Sorry hoor,’ zei Cleo geïrriteerd. ‘Maar mag ik bezorgd zijn als jij plotseling met een knuffel rondloopt alsof je een kleuter bent?’

Eveline draaide zich om en liep naar haar fiets. ‘Er is niks met mij,’ zei ze zonder Cleo aan te kijken. Ze trok haar fiets die tegen een boom stond overeind en zag dat Marieke en Jelle iets verderop op een bankje zaten. Jelle had zijn arm nonchalant om Mariekes schouder hangen.

Marieke keek op. ‘Gaan jullie al weg? Wel bizar wat er gebeurde, hè? Ga je daarom?’

‘Nee hoor,’ loog Eveline, maar haar stem klonk schril. ‘Dankjewel voor alles,’ schutterde ze daarna.

‘We zien jullie morgen toch wel bij de Paddenpoel?’

‘Tuurlijk.’ Eveline stapte op haar fiets. Ze wilde graag naar huis en in bed liggen. ‘Dag!’ riep ze en ze fietste hard weg. Ze was al de straat uit en stuurde net het fietspad op toen Cleo naast haar kwam rijden en haar pols pakte. ‘Wacht even,’ zei ze. ‘Wat is er nou?’

‘Niks, ik voel me niet lekker en wil naar huis,’ zei Eveline stuurs.

‘Ik geloof je niet.’

‘Dan geloof je me toch lekker niet?’

Cleo zuchtte. ‘Oké. Zal ik bij je blijven slapen?’

‘Nee, laat me nou maar, ik ben gewoon chagrijnig.’

‘Ben je bang na dat hele gedoe?’

‘Hmm.’

‘Ik vond het best wel eng.’

Eveline keek ongelovig. ‘Echt? Jij bent nooit bang.’

‘Ben ik ook niet,’ zei Cleo stoer, ‘maar ik dacht altijd dat het vette onzin was, die horrorverhalen over glaasje draaien. Maar het was toch wel griezelig toen dat glas begon te bewegen en we jouw vinger niet los konden krijgen. Vond jij het niet eng?’

‘Ja,’ zei Eveline. ‘Ik vond het heel eng.’ Ze vertelde Cleo uiteindelijk over Chantals verbod op geesten oproepen en horrorfilms kijken. Maar toen Cleo vroeg waarom Chantal haar dat verboden had, loog Eveline en zei dat ze het niet wist. Ze vond het stom om aan Cleo te vertellen

dat Chantal vond dat ze 'te gevoelig' was.

'Maar waarom vertel je me dat nu pas?' vroeg Cleo.

Eveline haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet.'

Cleo zweeg. Het was nog steeds warm buiten en Eveline zweette in haar jasje.

'En nu heb je het gedaan,' zei Cleo uiteindelijk.

'Ja, maar je moet me beloven dat je het haar niet vertelt,' zei Eveline.

'Heb ik ooit iets aan Chantal verteld?' was Cleo's antwoord. 'Ben je daarom zo gek aan het doen? Omdat Chantal het niet goed vond dat je glaasje ging draaien?'

'Ik weet het niet.'

'Hé, ze heeft het je alleen maar verboden omdat ze hartstikke bijgelovig is,' zei Cleo. 'Dat weet je zelf toch ook wel?' Chantal was inderdaad extreem bijgelovig, maar vooral als het om nummers ging. Ze was gek op alles dat met geld winnen te maken had: krasloten, de voetbaltoto, loterijen, bingoavonden... Ze speelde met alles mee en als het een spel met nummers was, zwoer ze bij het nummer zes, want ze was geboren op 6 juni en woonde ook op nummer zes, dus haar favoriete nummer en daarmee ook haar geluksgetal was zes.

Ze waren aangekomen bij de kruising waar ze ieder een andere kant op moesten. Ze stopten onder hun lantaarnpaal waar met zwarte marker 'E + C = BFF' op stond. Cleo remde slappend en gooide toen haar fiets neer. Snel als een aap klom ze daarna in de lantaarnpaal en hing vervolgens een tijdje alleen aan haar armen tien meter boven de grond.

'Doe niet zo eng!' riep Eveline die wist dat het geen enkele zin had om dat tegen Cleo te zeggen. Ze deed altijd dat soort rare dingen. Het jaar daarvoor had ze zich laten uitdagen om hangend aan haar handen aan het viaduct het kanaal over te steken. Dat was natuurlijk gelukt, maar Eveline had het heel eng gevonden om haar vriendin boven dat donkere water te zien hangen.

Cleo gleed naar beneden en pakte haar fiets weer op. 'Hé, ben je echt bang dat je iets wakker hebt gemaakt? Een geest die niet meer weggaat?'

Eveline haalde haar schouders op.

'Heeft dat iets te maken met wat er toen in de chinees is gebeurd?' vroeg Cleo plotseling. Ze leunde zwaar op haar stuur en keek Eveline afwachtend aan. Eveline was in verwarring gebracht door Cleo's vraag, want ze wist even niet waar ze op doelde.

‘Je weet dat toch nog wel?’ drong Cleo aan. ‘Toen ik je net kende.’

Eveline was het vergeten – of misschien had ze het verdrongen – maar ze herinnerde het zich opeens weer glashelder. Alsof ze het ergens diep had begraven en haar vriendinnetje het nu had opgediept: ze kende Cleo inderdaad toen nog maar net, sinds ze nieuw in de klas was gekomen in oktober, bijna vier jaar geleden. ‘Dit is Eveline Dijkman. Ze is wat later in het jaar op school omdat ze een tijdje in het ziekenhuis heeft gelegen.’ Zo had de hoofdmeester haar in haar nieuwe klas geïntroduceerd. Iedereen had haar aangestaard alsof ze een of andere rare freak was – en toen wisten ze nog niet eens het hele verhaal van de koolmonoxidevergiftiging, de coma en dat ze daardoor geen herinneringen had. Alleen Cleo had meteen haar hand opgestoken en gezegd dat Eveline wel naast haar mocht zitten. Dat was het begin van hun vriendschap. Twee maanden na die eerste ontmoeting had Chantal hen tweeën meegenomen naar de Chinees. Daar was gebeurd waar Cleo op doelde.

‘Toen je zei dat die vrouw je in de wc opgesloten had,’ hielp Cleo haar. ‘Maar er was helemaal geen vrouw. Weet je nog?’

‘Ik weet het nog wel,’ zei Eveline. Haar gezicht was gesloten als een masker. Want ze wist zeker dat er wél een vrouw was geweest, want ze had haar zelf gezien. Eveline was naar de wc gegaan om te plassen. Bij het fonteintje had een vrouw gestaan met zwart steil haar, vreemd in een hoek, alsof ze straf had. Eveline had haar meteen eng gevonden, maar haar toch netjes gevraagd of de wc vrij was. Maar de vrouw had niks terug gezegd, alsof ze haar niet had gehoord. Eveline wilde toen eigenlijk terug naar Cleo en Chantal, maar ze moest echt nodig en was uiteindelijk toch maar gegaan. De deur had ze niet op slot gedaan – ze vond het eng om in kleine ruimtes te zitten – en had zoals altijd haar hand op de klink toen ze het slot uit zichzelf zag omdraaien. Ze had zelf niets gedaan en toch was het slot omgedraaid en hoorde ze iemand lachen aan de andere kant van de deur. Meteen had ze geprobeerd om het slot open te maken, maar dat ging niet en de klink zat ook muurvast.

Uiteindelijk was ze heel hard gaan huilen en schreeuwen, waarna het personeel haar met een schroevendraaier had bevrijd. ‘Die vrouw, die vrouw heeft me opgesloten,’ had ze tegen Chantal gesnikt. Maar er was geen vrouw in het restaurant die op haar leek. Niet in de wc en ook niet daarbuiten. Maar Eveline wist het zeker, die vrouw had haar opgeslo-

ten. Chantal had – waar Cleo bij was – tegen Eveline gezegd dat ze zich misschien rare dingen inbeeldde vanwege wat er gebeurd was. Cleo had haar boven een dampend bord foe yong hai vol medelijden aangekeken. Dat vond Eveline misschien nog wel het ergste.

‘Hé, misschien heeft Chantal je daarom verboden om geesten op te roepen,’ zei Cleo. ‘Vanwege... vanwege je coma en zo. Daar zei ze toen toch ook wat over?’

Cleo had precies de reden geraden van het glaasjedraaienvverbod en daar werd Eveline alleen maar banger van. Wat als Chantal nou gelijk had en ze inderdaad te ‘gevoelig’ was? Wat had ze dan nu gedaan?

Cleo zag aan haar dat het haar enorm dwarszat. ‘Er is echt niks aan de hand hoor,’ suste haar vriendinnetje. ‘Het was supereng, maar het is nu toch weer voorbij?’ Ze gaf Eveline een por. ‘Zal ik anders toch niet met je meegaan?’

‘Nee, laat me maar.’ Eveline omhelsde haar vriendin. ‘Ik zie je morgen, toch?’

‘Echt wel. Als het mooi weer is bij de Paddenpoel.’ Cleo sprong weer op haar fiets. ‘Het is vakantie!’ gilde ze keihard door de donkere straat. Toen racete ze naar haar huis.

Eveline reed de andere kant op richting de Anemoonlaan 6. Als Chantal overmorgen weg was, mocht Cleo de hele tijd bij haar logeren. Chantal had aan Cleo’s moeder Miranda gevraagd of die een oogje in het zeil wilde houden, maar Eveline wist nu al hoe dat zou gaan: Miranda had het te druk met werken of naar de schoonheidsspecialist gaan, of naar een of andere belangrijke opening of wat dan ook. Cleo’s ouders hadden het erg druk met ‘hun dingetjes’ zoals Cleo het altijd noemde. Niet dat Cleo dat erg leek te vinden, ze zei tenminste altijd dat ze op die manier lekker haar eigen gang kon gaan.

Eveline schrok op toen het leek alsof er verderop iets fladderde onder het licht van een lantaarnpaal. Ze minderde vaart en stopte. Op de stoep naast het fietspad lag een donker hoopje veren in de cirkel van licht. Ze zette haar fiets aan de kant en knielde neer bij de vogel. Het was een kraai. Zijn ogen waren gesloten en zijn kopje lag geknakt naast zijn lichaam.

Zou het dezelfde zijn?

Tegen beter weten in schoof Eveline haar handen voorzichtig onder het slappe vogellijf. De kraai voelde nog warm aan, maar was dood.

Eveline moest een beetje huilen toen ze besepte dat de kraai net was

gestorven. Zo zat ze een tijdje, totdat haar tranen op haar wangen waren opgedroogd en de vogel was afgekoeld in haar handen. Daarna kwam ze overeind en legde de dode vogel voorzichtig onder een struik langs de kant van de weg. ‘Dag,’ zei ze zachtjes en ze fietste – een beetje verdrietig – verder.

Bij haar huis wilde ze net het hek naar het klein voortuintje opendoen, toen mevrouw Arends aan kwam schuifelen met haar rattige bruine hondje achter zich aan. Mevrouw Arends was de buurvrouw en bemoeide zich overal mee. Ze klaagde constant over de troep die in de voortuin bij Chantal stond, dan boog ze zich over het hekje en riep: ‘Het is een affreuze bedoening, mevrouw Brouwer. Emmers horen niet in een tuin.’ Andere keren waren het de fietsen, de vuilniszakken en ze had zelfs een keer geklaagd over een opblaasbare krokodil die Eveline had meegenomen naar de Paddenpoel en daarna in de voortuin had gelegd.

‘Wat ben jij laat,’ zei mevrouw Arends met samengeknepen lippen. ‘Een afgelikte boterham leeft niet lang, weet je.’ Haar witte groezelige regenjas hing veel te groot om haar magere lijf. Eronder staken haar benen als stokjes in een paar grijze gezondheidsschoenen. Ze leek nog het meeste op een houten marionet.

‘Ook een fijne avond,’ zuchtte Eveline. Ze duwde haar fiets door het hek, kwakte hem neer in de kale voortuin en deed de voordeur open zonder haar zuurpruim van een buurvrouw nog een blik waardig te gunnen. Ze gooide de deur achter zich dicht, leunde tegen het hout en ademde de groene geur van nepdennenbomen in die in het gangetje hing.

‘Eefje?’ klonk de stem van Chantal uit de woonkamer. Eveline gooide haar jasje onder de kapstok en liep de kamer in. Chantal zat op de bank en haar hondje Barbie lag als een witte zwabber op Chantals schoot te slapen.

‘Was het leuk?’ vroeg haar pleegmoeder zonder haar ogen van het scherm te halen. Haar geblondeerde haren zaten in een pluizig staartje en haar gezicht glom van de nachtrème. Ze was gehuld in een roze slaappak en haar mollige hand bewoog zich gedachteloos tussen een zak chips en haar mond. ‘We zoeken een woord met negen letters,’ zei de presentator op het scherm. Zijn tanden waren zo wit dat ze licht leken te geven. Hij sloeg zijn arm om een zenuwachtig kijkende vrouw

met kort grijs haar. ‘Ik weet het niet, Frank, misschien moet ik een klinker kopen,’ zei de vrouw onzeker. Er stonden al vier letters.

‘Tuinstoel,’ zei Eveline die het woord herkende.

Chantal keek op. ‘Waarom verraad je het altijd?’ bitste ze.

‘Omdat het een stom spel is,’ stoof Eveline op. Meteen voelde ze zich schuldig. Ze wilde geen ruzie maken met Chantal, maar soms leek het wel of de gezette vrouw op de bank een compleet onbekende was en na bijna vier jaar voelde Eveline zich vaak nog steeds alsof ze op bezoek was in haar eigen huis.

Barbie kwam overeind en wipte geagiteerd van Chantals schoot. Ze begon te blaffen en te grommen in de richting van de twee porseleinen hondenbeeldjes. ‘Barbie!’ zei Chantal geïrriteerd. Ze zuchtte. ‘Wat heeft dat beest?’ Ze kwam overeind en tilde de tegenstribbelende hond van de vloer. ‘Wat zie je dan, snoepje? Er is daar niks.’ Ze graaide in de zak chips die naast haar op de bank lag. ‘Hier.’ Ze voerde Barbie een chipje. Het hondje griste het uit haar handen, slikte het in een keer door, draaide nog drie keer en ging toen weer op Chantals benen liggen.

Eveline twijfelde of ze Chantal zou vertellen over het geesten oproepen en te vragen wat Chantal nou precies bedoelde met dat ze Eveline daar ‘te gevoelig’ voor vond, maar ze durfde niet zo goed. ‘Ik ga naar bed, ik ben moe,’ zei ze uiteindelijk alleen maar. Chantals ogen zaten alweer aan het scherm gekleefd. Eveline boog zich voorover en gaf haar pleegmoeder een onhandige zoen op haar wang.

‘Wat doe jij nou raar,’ vroeg Chantal verbaasd.

‘Welterusten,’ schokschouderde Eveline; meestal keek Chantal tot diep in de nacht naar de tv en viel dan op de bank in slaap.

Eveline liep de trap op naar haar slaapkamer. Daar knipte ze haar nachtlampje aan, trok snel de gordijnen dicht om het donker buiten te sluiten en liet zich toen op bed vallen. Ze greep Boris en begroef haar neus in zijn vale vacht die naar vanille rook. Meteen voelde ze zich wat beter en ze probeerde niet eng te vinden wat er die avond was gebeurd, maar dat lukte niet helemaal. Mark had gezegd dat het allemaal onzin was, maar ze had echt een soort visioen gehad toen ze haar hand op de foto van het verdwenen jongetje had gelegd. En daarna was het glas vanzelf gaan schuiven en had ze haar vinger echt niet los kunnen krijgen, dus het was niet allemaal onzin zoals Mark beweerde. Maar ze wilde ook niet denken aan de optie dat het waar zou kunnen zijn wat Jeroen had gezegd, namelijk dat ze een geest had

wakker gemaakt die haar misschien zou achtervolgen.

Zo in haar kamer met haar konijnenlamp, de T-shirts op haar bureautje waar Cleo en zij mee bezig waren, de kledingkast met de dierenstickers erop, het groene tapijt met de grote blauwe verfvlek erin, haar verenverzameling waar ze nog steeds wat mee wilde doen, de boekenplank boven haar bureautje waar de boeken en schriften van de tweede klas binnenkort plaats zouden maken voor die van de derde... leek het allemaal heel onwerkelijk wat er vanavond was gebeurd. En als ze nou alle gewone dingen deed, dan verdween haar angst dat ze iets wakker had gemaakt misschien wel vanzelf. Tandenvoetsen, pyjama aan en slapen. Ze trok haar tandenborstel uit het bekertje dat op de wastafel stond en kneep er een klodder tandpasta op. Zie: alles was normaal. Eerder die avond had ze zich laten overhalen door Marieke en Liesbeth om mascara op te doen. Ze wist niet zo goed wat ze er nou van moest vinden, maar uiteindelijk had Marieke het bij haar opgedaan – ze zei dat haar ogen er beter van uitkwamen. Eveline had het niet willen toegeven, maar het stond inderdaad best mooi. Met haar tandenborstel nog in haar mond zette ze de kraan open en plensde water in haar gezicht. Hoe kreeg ze die mascara van haar ogen? Marieke had gezegd dat het waterproof was. Eveline snapte nu wat dat betekende: het wilde er niet af en veranderde je in een pandabeer. Ze knipte de lampjes om haar spiegel aan om de schade beter te kunnen overzien. Toen stokte ze, haar tandenborstel viel uit haar mond en viel met een kletterend geluid in de wasbak, maar Eveline hoorde het niet eens, want het gesuis in haar oren was terug. Ze begreep dat het het razende bonken haar bange hart moest zijn. Ze staaarde in de spiegel waarin haar spiegelbeeld terugstaaarde. Tenminste... Zij was het, maar ook niet. Haar haren waren hetzelfde: lang, rossig bruin, met een beetje slag. Op haar neus zaten een paar sproeten. Haar linkervoortand miste een heel klein hoekje (dat was voor het ongeluk, dus ze wist niet hoe dat was gebeurd), haar mond was gewoon haar mond. Maar in die pandabeermascarakringen was iets veranderd.

‘Ik ben Eveline Dijkman,’ zei ze hardop. ‘Ik heb bruine ogen.’

Haar spiegelbeeld bewoog, haar mond ook. Maar het gezicht dat haar aankeek, was anders dan het gezicht dat ze gewend was.

Haar ogen waren... paars.

De kraai. Die had paarse ogen gehad. Even.

Dit kon niet. Eveline kneep haar ogen dicht en opende ze weer, maar

de kleur bleef. Toen ze naar voren leunde en haar gezicht dicht bij de spiegel bracht, kon ze er niet meer omheen: wat anders bruin was, was nu echt paars. ‘Dit kan niet,’ zei ze hardop en meteen deinsde ze achteruit, alsof ze bang was dat haar spiegelbeeld iemand anders was en haar door het glas zou aanvallen. Jeroens stem bleef maar in haar hoofd spoken: *je hebt een kwade geest wakker gemaakt.*

Ze knipte abrupt het licht bij de spiegel uit, trok wild haar T-shirt over haar hoofd en worstelde zich uit haar spijkerbroek. Haar kleren belandden in een prop in de hoek van haar kamer en ze dook haar bed in, waarna ze haar dekbed over haar hoofd trok en Boris stevig tegen zich aan klemde, als een drenkeling die zich vastklampt aan een stuk hout. Ze kneep haar ogen stijf dicht en probeerde nergens meer aan te denken, behalve één zin die ze voor zichzelf bleef herhalen: *ik ga slapen en als ik morgen wakker word, ben ik weer normaal.*